

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 2

« ΣΠΥΡΟ! ΑΙ! ΣΠΥΡΟ! ΕΛΑ ΓΡΗΓΟΡΑ! »

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ

Α'

—Σπύρο! Αί! Σπύρο! Έλα γρήγορα! Έλα!
"Επεσε ή φουσκοθαλασσιά!

Φωνάζει ο Κωσταντής προς τον σύντροφόν του, τον όποιον διακρίνει μακρόθεν έρχόμενον και φέροντα τὰ κωπία.

Τον Κωνσταντήν, αν δεν τον ακούετε, τον βλέπετε όμως ότι φωνάζει· παρατηρείτε πώς μεταχειρίζεται ως κογχύλην την χείρά του διά να ακούεται μακρότερον ή φωνή του;

Ο Κωσταντής είναι άλιεύς· φαίνεται και από το δίκτυον το όποιον έχει περασμένον περί τον βραχιονά του· εκεί κάτω δε εις την άκτήν, την άκτήν του παλαιού Φαλήρου, ως βλέπετε, είχε τραδηγμένη ή άλιευτική του λέμβος.

Το πρωί πυκνά σύννεφα έσκέπαζον τον ουρανόν, αλλά τώρα ή μαυρίλα διελύθη, ο ουρανός έκασθάρισε, ή φουσκοθαλασσιά έπεσε και θα υπάγουν να ψαρεύσουν.

Β'

Παρατηρήσατε καλά τον Κωσταντήν· είχε νεώτατος, μόλις δεκαοκτώ έτών και όμως είχε οικογενειάρχης· έχει ολόκληρον οικογένειαν να διαθρέψη, την οικογένειαν του άδελφού του Λεωνίδα.

Ο Λεωνίδας ήτον άλιεύς και αυτός· είχε ιδιόν του τρεχαντήρι, ήτο φιλόπονος και έτρεφε πολύ καλά την οικογένειάν του· έγηροκόμησε μάλιστα και τον γέροντα πατέρα του μέχρι της τελευταίας του αναπνοής· αλλά μίαν ήμέραν, οτε υπήγε να ψαρεύση και άπεμακρύνθη πολύ από την παραλίαν, καταληφθείς αίφνης υπό της τρικυμίας, ήναγκάσθη να παλαίση επί τέσσαρας ολόκληρους ώρας με τὰ άγρια και άφρίζοντα κύματα, τὰ όποια έζήτουν να τον καταπίωσιν, όπως σώση την ζωήν του και το άλιευτικόν του πλοiάριον· και έσωσε μεν και τὰ δύο ως εκ θαύματος δια της σπανίας του γενναιότητος, αλλά έπειδή επί τέσσαρας ώρας έμεινε βρεγμένος από κορυφής μέχρις ονύχων, εν φ' το ψύχος ήτο δριμύτατον και ο άνεμος έπνεε παγερός από των πέριξ χιονισμένων βουνών, την επαύριον μόλις επέστρεψεν από την έκκλησίαν, όπου είχε υπάγει την λαμπάδα την όποιαν κατά την στιγμήν του κινδύνου έταξεν εις τον άγιον Νικόλαον, έπεσεν εις την κλίνην βαρέως άσθενής· κατ' αρχάς τον κατέλαβε σφοδρότατος πυρετός, έπειτα ή άσθένεια έλαβεν άλλην τροπήν· προσεκάλεσεν ια-

τρούς, συνεχάλεσεν iατροσυμβούλιον, άλλ' αλλοίμονον! ή άσθένειά του δεν έθεραπεύετο! έμεινε κλινήρης, έδηχεν, έπτυν αιμα· είχε γίνει ισχνός, ισχνός, μόνον τὰ κόκκαλά του έμειναν, και ώχρος ως να έσηκώθη από κανένα τάφον.

Από την μαύρην εκείνην ήμέραν της άσθενείας ή δυστυχία έμβηκεν εις την οικίαν του.

Έπρεπε να έργασθη διά να θρέψη τὰ τέσσαρα μικρά τέκνα του και την σύζυγόν του και εκείνος δεν ήδύνατο να κινήθη!

Η δυστυχής του σύζυγος! βλέπουσα τον Λεωνίδα εις τοιαύτην κατάστασιν, βλέπουσα και τὰ τέκνα της τὰ όποια περιεκύκλουν την κλίνην του καταλυπημένα, ως να ήσθάνοντο ότι ο πατήρ των ήτο νεκρός μάλλον, ή ζών πλέον, και ότι ήσαν έρημα χωρίς προστάτην εις τον κόσμον, έκλείετο εις το άλλο δωμάτιον της οικίας και εκεί καθημένη εις μίαν γωνίαν έκλαιε, έκτύπα τὰ στήθη της, έμάδα τὰς τρίχας της κεφαλής της με άπελπισίαν και έψιθύριζεν ως τρελλή εν μέσω σπαρκατικών λυγμών.

—Τί θα γίνωμεν, Θεέ·μου, τί θα γίνωμεν!

"Αν δε εισήρχετο κανέν παιδίον της σιγά, σιγά, το ένηγαλίζετο, το έφίλει, και έβρεχε με τὰ δάκρυά της τὰς παιδικάς του παρειάς.

Και έπειτα έσπόγγιζε τους οφθαλμούς της και μετέβαινε παρά την κλίνην του συζύγου της, προσπαθοῦσα να φανή ήσυχος, άτάραχος, με το μειδίαμα εις τὰ χείλην ένιοτε—ω! τί πικρόν μειδίαμα ήτον εκείνο!—άγωνιζομένη να μη φανή λυπημένη πολύ, όπως μη τον λυπήση!

Τί θα έγίνοντο, αλθώς, τί θα έγίνοντο;

Ο Λεωνίδας δεν είχε πλέον τίποτε· τίποτε· οι iατροί, τὰ iατρικά, δαπάναι δύο έτών, κατά τὰ όποια έκείτο κλινήρης και κατά τὰ όποια οὔδε στιγμήν ήδυνήθη να έργασθῃ, του άφήρεσαν και τον τελευταίον του όβολόν· είχε δανεισθῃ και έβαλεν ενέχυρον το τρεχαντήρι του, άλλ' έπειδή δεν ειμύπορε να πληρώση έγκαιρως, οι δανεισται του το έβγαλαν εις δημοπρασίαν, και το έπώλησαν εις την ήμίσειάν του αξίαν, μη τυχόν και χάσουν τὰ χρήματά των!

Τὰ έπιπλά των εν προς εν όλα έπωλήθησαν.

"Ω! Όταν ήναγκάζοντο να πωλήσωσι κανέν των έπιπλων ήτο ήμέρα λύπης και δακρύων, τοίς έφαινετο πολύ, πολύ θλιβερόν, έσπάραιεν ή καρδιά των ως να άπεχωρίζοντο φίλον των αγαπητόν τον όποιον είχαν γνωρίσει εις άλλους καιρούς, κατά τὰς ήμέρας της ευτυχίας των· επί τέλους

έμεινε γυμνή και πένθιμος ή μικρά των οικία, την όποιαν υπεθήκευσαν και αυτήν εις ένα γέροντα τοκιστήν παρά του όποιου έδανείσθησαν μερικά χρήματα. Διότι χρημάτων είχαν ανάγκην· έπρεπε να τρώγουν, να ενδύωνται, να έξοδεύουν τόσαι ψυχαι και ο Λεωνίδας ήτο άσθενής!

Δεν είχαν λοιπόν τίποτε πλέον. Μετ' όλίγον δεν θα είχαν οὔτε ψωμί.

Η σύζυγός του δεν ειμύπορε να έργασθῃ· από την λύπην ή όποια κατέτρωγε τὰ σπλάγχνα της, από τὰς μακράς άγρυπνίας πλησίον της κλίνης του συζύγου της, από τὰς στερήσεις, είχε γίνει τόσον αδύνατος, ώστε την έλυπειτο όστις την έβλεπε. Και αυτή ή ίδια ήπόρει πώς ίστατο ακόμη εις τους πόδας της. Και όμως δις έδοκίμασε να πλύνῃ ξένα ενδύματα, αλλά και τὰς δύο φορές ήσθένησε. Και αν ήσθένει εκείνη, ποίος θα έπεριποιείτο τον σύζυγόν της; Χάριν του συζύγου της λοιπόν έπρεπε να φροντίζῃ διά την υγίειάν της.

Δεν είχαν τίποτε, τίποτε!

Θ' απέθνησκον της πείνης, ή τὰ δυστυχῇ μικρά θα ήναγκάζοντο καμμίαν έσπέραν επί τέλους να έξέλθουν εις τους δρόμους, να παραφυλάξουν εις σκοτεινήν τινα γωνίαν, ν' απλώσουν την μικράν των χείρα προς τους διαβάτας ψιθυρίζοντα δειλά, δειλά και λυπητερά:

—Μιά πεντάρα, αφεντικό!

Θα έγίνοντο έπάτται!

Και άμα το έμάνθανεν ο Λεωνίδας θα έξεψύχει άμέσως από την έντροπήν του και από την λύπην του! . . .

Γ'

Τότε επέστρεψεν από το μακρόν του ταξείδιον το πλοiον εις το όποιον ήτο ναυτόπαις ο Κωσταντής. Όταν ήσθένησεν ο Λεωνίδας, ο Κωσταντής ήτο δέκα πέντε έτών. Τότε ήτο δεκαεπτά. Είδε την κατάστασιν του άδελφού του, είδε την ένδειαν, την δυστυχίαν, ή όποία την έβασάνιζε.

Και έλαβε μίαν μεγάλην απόφασιν:—να έργασθῃ αυτός δι' όλους.

Ο Κωσταντής είχε γενναίαν καρδίαν· δεν έσκέφθη διόλου ποiον ήτο το ιδιόν του συμφέρον· μόνον την φωνήν της καρδιάς του ήκουσε, και άπεφάσισε να κοπιάση, να υποφέρῃ, να βασανισθῃ διά τσας ψυχάς.

—Έδω χρειάζεται θάρρος! είπε με τον νοῦν του· πρέπει να θρέψω τον άδελφόν μου που είναι

άρρωστος, την νύμφη μου και τὰ άνέψιά μου. Είναι καθήκόν μου.

Και έγινε ψαρῆς.

Δ'

Σὰς ευτυχέ ποτε, να ιδήτε εν μικρόν λουλουδάκι εις το άκρον του δρόμου ή επί τιнос στέγης; Κανείς δεν το έπεριποιήθη, δεν το έπότισε, δεν έφρόντισε δι' αυτό, και όμως εκείνο ηῤῥησε, ήρθησε.

Τοιούτος ήτο και ο Κωσταντής· δεν έλαβεν ανατροφήν· μόνος του έγινε καλός· ή καλοσύνη του έφύτρωσε μόνη της· γράμματα δεν έδιδάχθη διόλου· άλλ' έντὸς του πλοiου όπου ήτο ναυτόπαις και έπειτα έντὸς της άλιευτικής του λέμβου μόνος του έδίδασκε τον έαυτόν του αριθμησιν και γραφήν, γράφων επί μιᾶς σανίδος, επί ενός καθίσκου, επί μιᾶς στάμνας, παντού όπου ήδύνατο να γράφῃ.

Ο Κωσταντής δεν ωμοιάζε διόλου άλλους άλιείς οι όποιοι εργάζονται ολόκληρον την έβδομάδα και πηγαίνουν έπειτα την Κυριακήν εις το καπηλείον και μεθύουν, και έξοδεύουν τὰ χρήματά των και από άνθρωποι γίνονται ζῳα! "Οχι· ο Κωσταντής ποτέ δεν έπάτησε το κατώφλιον του καπηλείου· αυτός έχει άλλους σκοπούς· εν φ' τρέφει τόσους ανθρώπους προσπαθῃ να κάμῃ και οικονομίας. "Ως να είναι δε έπάνω του ή εύλογία του Θεού κερδίζει πολλά· άπήλαξε την οικίαν του άδελφού του Λεωνίδα από την υποθήκην πληρώσας το χρέος του προς τον γέροντα τοκιστήν· ή λέμβος την όποιαν βλέπετε εις την άκτήν είναι ιδική του· την ήγέρασε με το περισσευμά του· και αν μάλιστα «ή χρονία φέτος είναι καλή και έβγουν ψάρια πολλά» σκοπεύει ν' αγοράσῃ εν κότερο, ως εκείνο το όποιον βλέπετε ως λάρον εκεί μακράν, πλέον επί της θαλάσσης με τὰ λευκά του τὰ ιστία, και να γίνη καπετάνιος.

Ε'

Τί καλὸς νέος ποῦ είναι ο Κωσταντής!

Είναι γενναίος. Όταν τὰ Θεοφάνεια ο άρχιερεὺς ρίπτῃ τον σταυρόν εις την θάλασσαν, ο Κωσταντής τον άρπάζει από τους πρώτους, διότι κολυμβᾷ ως δελφίν.

Κατοικεῖ εις τον Πειραιᾶ μετὰ της οικογενείας του άδελφού του· ο οικίσκος των κείται ύψηλὰ προς το μέρος της Φρεαττίας και όταν την νύκτα άλιεύῃ, από την λέμβον του μακρόθεν διακρίνει το πῶς της κανδύλας το όποιον καίει

πρὸ τοῦ εἰκονίσματος τοῦ Ἀγίου Νικολάου· αὐτὸ τὸ φῶς εἶνε τὸ ἄστρον του.

Καὶ πόσον φιλόπονος εἶνε! εἴτε ψῦχος εἶνε, εἴτε παγωνιά, αὐτὸς θὰ ὑπάγῃ νὰ ψαρεύσῃ.

Ἐν ᾧ δὲ τὰ μικρὰ ἀνεψάκια του κάθηνται πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ θαμβόουν μετὰ τὴν ἀναπνοὴν των τὴν ὕελον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπειτα μετὰ τὰ θαυμάσια των σχηματίζουν φανταστικά θηρία, ἐκεῖνος ἐπιστρέφει καταβρεγμένος, κρυσταλλωμένος, ἀλλὰ ζωηρός, εὐτυχής διότι τὸν θερμαίνει ἀπὸ μέσα ἡ ἀφοσίωσις του, ἡ εὐεργεσία του.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Απὸ τὸ κλουβὶ σου πέταξε, πουλί, τὸ παλὸν κλαδί σου πάλι σὲ καλεῖ.

Καὶ ἡ γῆ, ἔντυμένη χλόης φορεσιά, πάλιν σὲ προσμένει ἔξω 'ς τὴ δροσιά.

Πέταξε, πουλάκι, πειὰ δὲν σὲ κρατῶ, μ' ἕνα μου φιλάκι σ' ἀποχαιρετῶ.

Πρὸ τινων μάλιστα ἡμερῶν ἔλαβε καὶ μίαν ἄλλην ἀπόφασιν. Μετὰ τὴν καθαρὰν Δευτέραν θὰ στείλῃ τὰ δύο μεγαλειτερά του ἀνέψια εἰς τὸ σχολεῖον· διότι θέλει νὰ μάθουν γράμματα, καὶ πολλὰ γράμματα.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ Κωσταντῆς ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ταύτην φωνάζει εἰς τὸν σύντροφόν του ὅστις φαίνεται μακρόθεν:

—Σπύρο! Αἶ! Σπύρο! Ἐλα γρήγορα! Ἐλα! Ἐπεσε ἡ φουσκοθαλασσιά!

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ἀλευθεριᾶς ἀγέρι σὲ γλυκοφιλεῖ, τὸ πιστό σου ταῖρι ἔξω σὲ καλεῖ.

Σὲ ζητεῖ ἡ μαμά σου πέρα 'ς τὸ κλαδί τὴν ἐλευθερίαν σου γλυκοκελαϊδεῖ.

Μὲ χαρὰ ἀνοίγεις τὰ φτερά, τρελλό· μακρὰ θὰ φύγῃς· χαῖρε! 'ς τὸ καλὸ!

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΧΝΟΥΔΟΦΤΕΡΗΣ

Ὁ Χνουδοφτέρης ἐξυπνᾷ πρῶτὴν φορὰν ἐπὶ ζωῆς του, διότι ἔως τότε πάντοτε ἐκοιμᾶτο. Ἦτο κλεισμένος εἰς ἕνα πολὺ μικρὸν θάλαμον.

—Οὐφ! τί στενόχωρα ποῦ εἶναι ἐδῶ, λέγει καθ' ἑαυτόν, θὰ ἤμπορέσω τάχα νὰ ἔβγω ἔξω;

Θέλει νὰ στραφῇ πρὸς τὴν μίαν ἢ πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλον· τόσῳ στενὸς εἶναι ὁ θαλαμίσκος· παρατηρεῖ, ἀλλὰ δὲν βλέπει καμμίαν θύραν. Καὶ ἔχει δίκαιον νὰ στενοχωρῆται· ἡ κατοικία του δὲν ἔχει οὔτε ἕν παραθύρον· ὦ τὸν δυστυχῆ! δὲν βλέπει καθόλου.

Ὁ Χνουδοφτέρης κτυπᾷ τὸν τοῖχον τοῦ θαλαμίσκου του διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ράμφους του. Τάκ! τάκ! τάκ! —Δὲν γίνεται· θὰ ἔλθῃ κάποιος νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. —Ἀλλὰ κανεὶς δὲν φαίνεται.

Ἀρχίζει καὶ πάλιν: Τάκ! τάκ! τάκ! Κτυπᾷ δυνατώτερα· ἐπαναλαμβάνει τὰ κτυπήματά του τόσῳ πολὺ συχνότερα, ὥστε τὸ ράμφος του διατρύπῃ τὸν τοῖχον.

Ὁ Χνουδοφτέρης σύρει ὀπίσω τὸ ράμφος του μετὰ μεγάλης δυσκολίας, καὶ παρατηρεῖ ὅτι ἔκαμε μίαν ὀπὴν. Πόσον εἶναι περιεργός! θέτει τὸν ὀφθαλμόν του εἰς τὴν ὀπὴν καὶ μένει ἐκπληκτός ἐκ θαύμασμοῦ. Καὶ τί δὲν βλέπει διὰ τοῦ ἀνοίγματος ἐκείνου! ἀφαιρεῖται καὶ μένει ἀκίνητος. Ἀλλ' ἡ περιέργεια τοῦ νὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκπληκτικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸν φεγγίτην του ἔβλεπε, τὸν κάμνει νὰ λέγῃ μόνος:

—Αἶ! Χνουδοφτέρη, τί κάθῃσαι;

Καὶ ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ δυνατώτερα ἀκόμη: Τάκ! τάκ! τάκ! Πίκ! πίκ! πίκ! Τάκ! τάκ! Πίκ! πίκ! Ἡ ὀπὴ γίνεται μεγαλειτέρα.

Τώρα δύναται νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς ὅλη ἡ κεφαλὴ τοῦ Χνουδοφτέρη. Ὁ θαυμασμός του αὐξάνει· ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ αὐξάνει καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἐξελθῇ· σύρει, ὥθει, ἐργάζεται τόσῳ καλῶς μετὰ τὸ μικρὸν του ράμφος καὶ τοὺς μικροὺς του πόδας! Ἰδοὺ αὐτὸς τέλος ἔξω τοῦ οἴκισκου

του, τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι πίπτουσι πρὸς τὸ ἕν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Λάμπει ὥραίος ἥλιος, ὅστις στεγνώνει τὸ ὑγρὸν πτῖλον τοῦ Χνουδοφτέρη, ὁ ὁποῖος φρίσσει ἐξ ἡδονῆς.

—Ὡ τί καλὰ ποῦ εἶναι ἐδῶ καὶ τί ζεστά, λέγει καθ' ἑαυτόν, εἶναι πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦμουν.

Ἀλλ' αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶναι τόσῳ φωτειναί, ὥστε θαμβόουν τὸν Χνουδοφτέρη, καὶ τὸν ἀναγκάζουν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Τοὺς ἀνοίγει μετ' ὀλίγον, τοὺς κλείει, καὶ πάλιν τοὺς ἀνοίγει, ἕως ὅτου ἐσυνείθισε καλῶς τὸ φῶς, καὶ τότε παράτηρεί πὲριξ.

Πόσον εἶναι ὥραίος! πόσον εἶναι μεγάλος! Πόσον θὰ εἶνε εὐτυχής! θὰ δύναται νὰ πηγαινοέρχεται ὅπως θέλει, θὰ θερμαίνεται εἰς τὸν γλυκὺν ἥλιον, θὰ βαδίζει ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης.

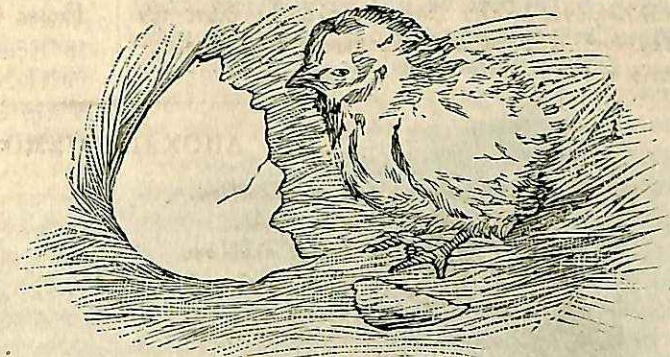
Ἀφοῦ παρατήρησεν ὅλα ὁ Χνουδοφτέρης, ἐξετάζει καὶ τὸν ἑαυτόν του, καὶ μειδιᾷ ἐξ εὐχαριστήσεως. Φορεῖ ἔνδυμα κιτρινωπὸν ἀνοιχτόν, θερμὸν καὶ ἀπαλόν, τὸ ὁποῖον τοῦ πηγαινέει θαυμάσια, καὶ κοκκινωπὰ ὑποδημάτια τὰ ὁποῖα τοῦ ἔρχονται ἴσα ἴσα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι ζωηρότατοι· καὶ τὸ ράμφος του; ὦ, γνωρίζει πολὺ καλῶς ὅτι εἶναι ἰσχυρὸν καὶ πολὺ μυτερόν· δὲν ἐλησμόνησε ὅτι μετὰ αὐτὸ κατέρριψε τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς του.

Ἀλλ' ὁ Χνουδοφτέρης θέλει νὰ γίνῃ καὶ περιηγητής, θέλει νὰ κάμῃ ἀνακαλύψεις, καὶ

ΑΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἡ κυρία Ἀγλαΐα, διευθύντρια ἰδιωτικοῦ Παραναγωγείου, εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ γραφείου της, ὅπου εἰσῆλθε κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς μεσημβρίας, μίαν ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς αὐτήν. Παραδόξως ἠπόρησε, καὶ πρὶν τὴν ἀνοίξῃ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ποῖος τὴν ἔφερεν. Ἀλλ' οὐδένα ἐνεθυμεῖτο. Καὶ ὅμως ἐκράτει μίαν ἐπιστολὴν ἣ ὁποία βεβαίως δὲν ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Τὴν ἔβλεπε δεξιὰ τὴν παρατήρει ἀριστερά, τὴν ἐζύγιζεν εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ πῶς εὗρεθῇ ἐκεῖ. Ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τῆς ἐπιγραφῆς ἦτο χαρὰ κτὴρ μαθητρίας καὶ πολλὴν ὥραν τὸν ἔβλεπεν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ μαντεύσῃ, πρὶν ἀναγνώσῃ

ἀρχίζει νὰ περιπατῇ μετὰ τοὺς μικροὺς του ὥραίους πόδας, οἱ ὁποῖοι τρέμουν ἀκόμη, ὅτε ἀκούει μίαν φωνήν: Κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ! Εἶναι ἡ μητέρα του ἡ Μαυροῦλα, ἥτις τρέχει πρὸς αὐτόν, ἐνῶ ἀκολουθεῖται ἀπὸ πολλὰ ἄλλα μικρὰ πουλάκια ὡς τὸν Χνουδοφτέρη· εἶναι οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ του. Ἐννόησεν εὐθὺς εὐθὺς τὴν γλῶσσάν των.

—Ἀνοίξε τὸ στόμα σου, μικρούλη μου, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

Κάμνει ὅτι τῷ λέγει ἡ Μαυροῦλα, ἡ ὁποία βάλλει εἰς τὸ στόμα του ἕνα μικρὸν κόκκινον κριθῆς, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως τὸν ἔθραυσε μετὰ τὸ ράμφος της διὰ νὰ τὸν φάγῃ εὐκολώτερον.

—Τί ὥραϊον πράγμα εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος, λέγει καθ' ἑαυτόν· εἶναι ἀληθινὰ πολὺ εὐτυχισμένα τὰ πουλάκια, ὅταν ἔχουν καθὼς ἐγὼ μίαν τόσῳ καλὴν μητέρα νὰ φροντίζῃ δι' αὐτά.

(Μίμησις)

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

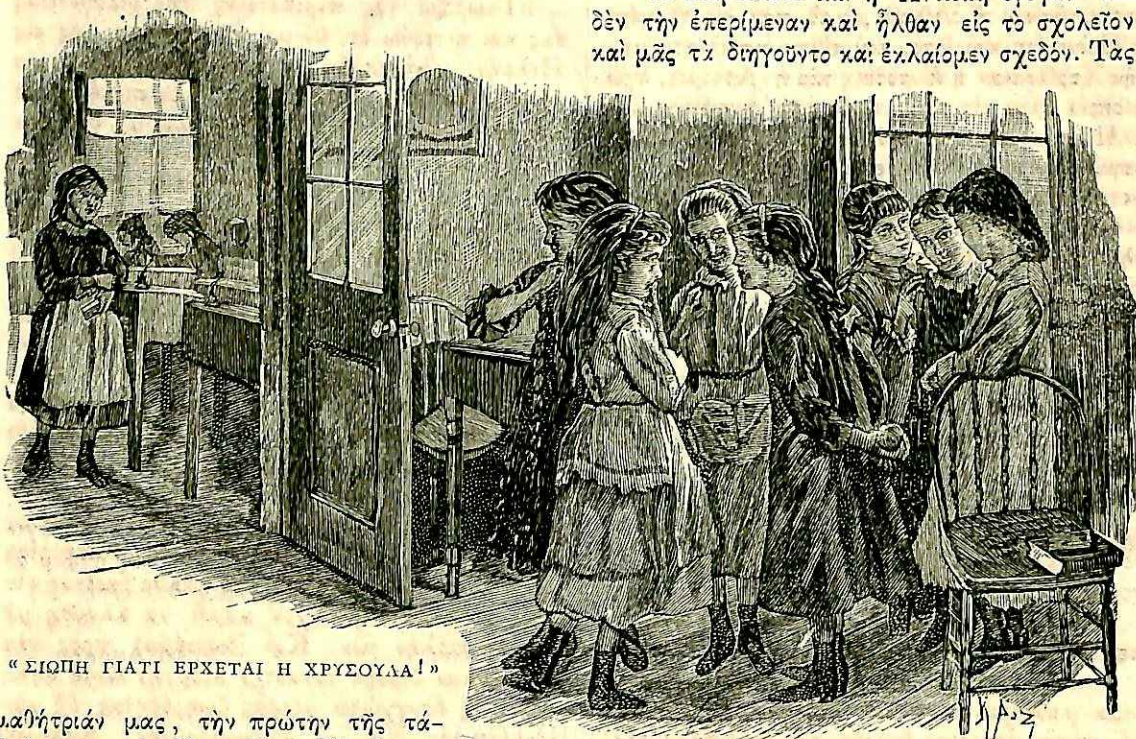
τὴν ἐπιστολὴν, τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Ἀνεγίνωσκε καὶ πάλιν ἀνεγίνωσκε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις τῆς ἐπιγραφῆς: «Πρὸς τὴν Κυρίαν Διευθύντριαν, Ἀξιότιμον Κυρίαν Ἀγλαΐαν», ὡς ἂν εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἐνεκλείετο ὁλόκληρον μυστήριον. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο λίαν ἀπλοῦν. Ἄν τὴν ἤνοιγε, τὸ πᾶν θὰ ἐρίνετο φανερόν, καὶ τίς τὴν ἔγραψε καὶ τί ἔγραφεν. Αὐτὸ ἐσκέφθη καὶ ἡ κυρία Ἀγλαΐα καὶ ἀμέσως ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν. Τὸ βλέμμα της ἔπεσεν εἰς τὰς ὑπογραφὰς πρῶτον καὶ ἐμειδίασεν. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὰς ὑπογραφὰς τῶν καλλιτέρων καὶ εὐφρεστερῶν μαθητῶν της:

—Ἀς ἰδῶμεν, ἐπιθύρισε τί ζητοῦν αἱ πονηραὶ.

Καὶ ἀνέγνωσε:

«Σεβαστὴ καὶ ἀξιότιμος κυρία διευθύντρια, κυρία Ἀγλαΐα, σᾶς (ἐδῶ ἦσαν δύο λέξεις ἐσβεσμέναι) σᾶς φιλοῦμεν ὡς μητέρα!»

(Ἡ κυρία Ἀγλαΐα ἐχαμογέλασε καὶ τοὶ συγκινηθεῖσα, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν): «Ὁ μᾶς συγχωρήσετε βέβαια τὴν τόλμην τὴν ὅποιαν λαμβάνομεν νὰ σᾶς γράψωμεν. Ὡ! εἰμεθα βεβαῖαι ὅτι θὰ μᾶς συγχωρήσετε ὅταν μάθητε ὅτι πρόκειται νὰ σᾶς ζητήσωμεν μίαν χάριν διὰ τὴν καλλιτέραν μας φίλην καὶ συμ-

«ΣΙΩΠΗ ΓΙΑΤΙ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ!»

μαθήτριάν μας, τὴν πρώτην τῆς τάξεώς μας, τὴν Χρυσούλαν. Ἴδου πῶς συνέβη!

»Χθὲς τὸ πρωτὶ ἡ Χαρίκλεια καὶ ἡ Ἀντιόπη, ἐνῶ ἔμβαινον νὰ ζητήσουν τὴν Χρυσούλαν διὰ νὰ ἔλθουν μαζὶ εἰς τὸ σχολεῖον ἤκουσαν χωρὶς νὰ θέλουν, χωρὶς νὰ θέλουν, σᾶς ὀρκιζόμεθα, καὶ ἔλεγεν εἰς τὴν Χρυσούλαν ἡ μητέρα της:

»— Ἀῤῥιον, κόρη μου, θὰ σοὶ δώσω τὰ διδάκτρα διὰ νὰ τὰ δώσης εἰς τὴν διδασκάλισσαν. Ἀλλὰ γνωρίζεις μὲ πόσῃ στενοχωρίαν σοὶ τὰ δίδω; διότι, Χρυσούλά μου, ἐπτωχίσαμεν ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ὁ πατέρας σου.

»Καὶ ἔκλαιεν ἐνῶ ἔλεγε τὰς τελευταίας λέξεις. Καὶ ἔπειτα ἤκουσαν νὰ τὴν φιλῇ ἡ Χρυσούλα καὶ νὰ τῇ λέγῃ:

»— Ἐννοια σου, μαμά μου, ἐγὼ ἀπὸ αὔριον δὲν θὰ ὑπάγω πλέον εἰς τὸ σχολεῖον. Περισσότερα γράμματα δὲν μοῦ χρειάζονται! θὰ μείνω μαζὶ σου νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ σὲ βοηθῶ.

» Ἀκούτε ἐκεῖ, κυρία Ἀγλαΐα, ἡ Χρυσούλα νὰ ἀρίστη τὸ σχολεῖον καὶ νὰ ἐργάζεται χωρὶς νὰ μανθάνῃ γράμματα! ἡ Χρυσούλα, ἡ καλλιτέρα τῆς τάξεως καὶ τοῦ σχολείου! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κυρία, ὅτι εἶναι ἡ καλλιτέρα τοῦ σχολείου;

» Ἐξακολουθῶ πῶς συνέβη.

» Ἡ Χαρίκλεια καὶ ἡ Ἀντιόπη ἔφυγαν καὶ δὲν τὴν ἐπερίμεναν καὶ ἦλθαν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ μᾶς τὴν διηγούντο καὶ ἐκλαίοντες σχεδόν. Τὰς

ἐπερικυκλώσαμεν ὅλοι καὶ ἐσκεπτόμεθα πῶς νὰ ἐμποδίσωμεν αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Ἀκούτε ἐκεῖ σεις! νὰ χάσωμεν τὴν καλλιτέραν μας φίλην, ἐνῶ ὅλοι μας εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, κατασκληρωμένοι εἰς αὐτήν; Φαντασθῆτε, κυρία Ἀγλαΐα, ὅτι μᾶς βοηθεῖ ὁ Θεός, διότι αὐτὴ εἶναι σοφὴ· μὰ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ τὸ πιστεύσετε ὅτι εἶναι σοφὴ. Δὲν ἔξευρετε σεις. Τὸ θέμα μας ἄμα εἶναι δύσκολον αὐτὴ θὰ τὸ ἤξευρε καὶ θὰ μᾶς τὸ κάμῃ, τὸ ρημά μας θὰ τὸ ἰδῇ, τὴν παλαιάν μας θὰ τὴν διορθώσῃ, τὸ ἐργόχειρόν μας θὰ τὸ ἀρχίσῃ, αὐτὴ ὅλα, ὅλα, κυρία Ἀγλαΐα, τὰ ἔξευρε, σᾶς βεβαιούμεν ὡς διδασκάλισσα. Καὶ ἔπειτα νὰ παύσῃ νὰ ἔρχεται εἰς τὸ scho-

λεῖον! Ἐσκέφθημεν νὰ καταβάλωμεν ὅλοι τὰς μικράς μας οἰκονομίας, ἀλλὰ διὰ πόσους μῆνας θὰ φθάσουν; Τί νὰ κάμωμεν! Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ σᾶς γράψωμεν μίαν ἐπιστολὴν καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ παρακαλέσητε τοὺς γονεῖς μας νὰ πληρώσουν ὅλοι ἐξ ἴσου τὰ διδάκτρα τῆς Χρυσούλας. Τί θὰ πῆσῃ τοῦ καθενός; Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κυρία Ἀγλαΐα; Καὶ ἐγὼ ἀνέλαβον νὰ γράψω τὴν ἐπιστολὴν, διότι μοῦ ἤλθε νὰ σκιάσω καθὼς ἤκουσα τὴν εἰδήσιν.

» Φαντάσθητε ὅτι τὴν ὥραν καθ' ἣν μᾶς ἐδιηγείτο ἡ Ἀντιόπη τὸ συμβῆναι καὶ τὴν εἶχαμεν περικυκλώσει ἡ Ἀθηνᾶ μὲ τὸ τόπι εἰς τὸ χέρι ἡ Πολυξένη καὶ ἐγὼ, καὶ εἶχον ἀγκυλιασμένην τὴν Χαρίκλειαν ἡ Εὐρυδίκη καὶ ἡ Ἀρτεμις, ἐγὼ ἡ ὅποια ἤμην εἰς τὸ πλευρόν τῆς Ἀντιόπης μοῦ ἦλθε νὰ ξεσχίσω τὴν τραχηλιάν μου ἀπὸ τὸ κακὸ μου, ὅταν ἡ Ἀντιόπη εἶπε: «Σιωπὴ γιατί ἔρχεται ἡ Χρυσούλα!»

» Καὶ πραγματικῶς ἡ Χρυσούλα ἐμβήκεν εἰς τὴν τάξιν καὶ ἐπειδὴ δὲν μᾶς εἶδεν ἤρχετο, κρατοῦσα τὸ βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα, νὰ μᾶς εἶπῃ τὴν καλημέραν. Εἶδετε ἀγαθότης καὶ εὐγένεια, κυρία Ἀγλαΐα; Λοιπὸν θὰ μᾶς ἀρνηθῆτε νὰ μεσιτεύσητε εἰς τοὺς γονεῖς μας διὰ τὴν φιλότιμον μας Χρυσούλαν; Δὲν πιστεύομεν. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατορθώσῃτε νὰ μείνῃ συμμαθήτριά μας ἡ Χρυσούλα ὑπογραφόμεθα

Εὐσεβάστως

Πολύμνια, Χαρίκλεια, Ἀντιόπη, Ἀθηνᾶ, Πολυξένη, Εὐρυδίκη, Ἀρτεμις».

Ἡ Διευθύντρια ὅταν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν συνεκινήθη μέχρι δακρύων.

— Αὐτὴ ἡ Πολύμνια, ἔλεγεν, εἶναι ἡ ζωηρότερα μαθήτριά μου, καὶ ἡ εὐγενεστέρα ψυχὴ! Μὲ πόσῃ ἀφέλειαν ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν τῆς! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔγραψεν: εἴμεθα βεβαῖαι ἀντὶ βέβαιαι, ὅτι ἔχωσεν ἐν: Ἴδου πῶς συνέβη, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἤρμοζεν· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι μὲ κάμνει αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ κλαίω, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι τόσο εὐγενεῖς καρδίας μοὶ ἐνεπιστεύθησαν νὰ διαπλάσω.

Καὶ μετὰ τινὰ σιγὴν σπογγίσασα τὰ δάκρυα

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟ ΕΠΕ

Προχθὲς δύο ἀδελφαὶ καὶ δύο ἀδελφοὶ συνεζήτουν. Δὲν εἰξέυρω καλὰ περὶ τίνος συνεζήτουν, εἰξέυρω ὅμως ὅτι, ἡ συζήτησις των ἦτο πολὺ σφοδρὰ καὶ ὅλοι ὠμίλουν μὲ ἔξαιψιν. Ὁ Σόλων

τῆς ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα τῆς Χρυσούλας τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν:

«Κυρία Μαρία,

Σήμερον ἡ Χρυσούλα δὲν ἦλθεν εἰς τὸ σχολεῖον. Σᾶς βεβαίω ὅτι τὴν ἀπουσίαν τῆς ἠσθάνθη ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ὅλον τὸ σχολεῖον, τὸ ὅποιον διευθύνω. Ἰδίως αἱ συμμαθήτριά της Χρυσούλας, Πολύμνια, Χαρίκλεια, Ἀντιόπη, Ἀθηνᾶ, Πολυξένη, Εὐρυδίκη, καὶ Ἀρτεμις μὲ συγκινοῦσι. Τόσον ἡ λύπη διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς εἶναι ἐξωγραφημένη εἰς τὰ πρόσωπά των.

» Γνωρίζω τὰς περιπετείας τῆς οἰκογενείας σας καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε, ὡς εἰς ἀδελφὴν, ν' ἀναλάβω ἐγὼ δι' ἐξόδων μου τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Χρυσούλας. Δὲν πιστεύω νὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν ταύτην καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν Σᾶς ἀσπάζομαι ὡς ἀδελφὴ Ἀγλαΐα.»

Τὴν ἐπομένην ἡ Χρυσούλα εὕρισκετο μεταξὺ τῶν συμμαθητρίων της χωρὶς οὐδεὶς, οὐδ' αὐταὶ αἱ ὑπογράψασαι τὴν ἐπιστολὴν, νὰ μάθωσι τὸ πῶς. Ἡ πόρουν μάλιστα τίς ἐπλήρωσε τὰ διδάκτρα ἀροῦ οἱ γονεῖς των οὐδεμίαν ἔλαβον παρὰ τῆς διδασκαλίσσης αἴτησιν. Ἡ Χρυσούλα οὐδὲν ταῖς εἶπεν, ἡ διευθύντρια προσεποιήθη ὅτι δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν των καὶ μὲ τὴν ἀδιαφορίαν ἐφέρετο πρὸς αὐτὰς ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὴν ἐρωτήσουν. Ἡ κυρία Ἀγλαΐα ἥτις οὐδέποτε εἰς οὐδένα ἐρανέρωσε τὸ καλὸν τὸ ὅποιον ἔπραξεν, ἐνδομύχως ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὅποιαν ἐδείκνυε πρὸς τὰς καλὰς ἐκείνας φίλας, αἱ ὅποιαι τὴν εἶχον κάμει νὰ κλαύσῃ μὲ τὴν ἐπιστολὴν των. Καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν Πολύμνιαν ἔτρεφε τοσαύτην στοργὴν ὥστε πολυλάκισ τῇ ἐσυγχώρει μικρὰς ζωηρότητας ἐξ εὐγνωμοσύνης. Naί, ἐξ εὐγνωμοσύνης! Διότι τὸ θάρρος τῆς μικρᾶς αὐτῆς ζωηρᾶς τῇ ἔδωκεν ἀπορρομὴν διὰ τὸσον ὥραιαν πράξιν.

Σήμερον ἡ Χρυσούλα εἶνε γυνὴ διακρινόμενη ἐπὶ μαθήσει καὶ ψυχικαῖς ἀρεταῖς καὶ διευθύνει ἐν τῶν ἐπιστημοτέρων παρθεναγωγείων τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ.

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΑΞΧΟΛΟΣ

εἶχεν ἐγερωθὴ ὄρθιος καὶ ἐχειρονόμει ζωηρῶς. Ἡ Ὑπατία τῷ ἀπεκρίνετο φωνάζουσα μὲ ὅλα τὰ δυνατά της. Ὁ Ἀρίστιππος ἐκτύπα τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡ δὲ Εὐρυδίκη τοῖς ἔλεγε

καθαρὰ καθαρὰ ὅτι δὲν εἰξεύρουν τί λέγουν. Ὅστις τοὺς ἤκουε θὰ ἐνόμιζε περισσότερον ὅτι ἀγυιόπαιδες μαλλόνουν εἰς τοὺς δρόμους παρ' ὅτι συζητοῦν ἀδελφικῶς καλοαναθεραμμένα παιδιά.

Αἰφνης ὁ Σόλων εὐρίσκει ἐν νέον ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον κανεῖς ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχε σκεφθῇ, καὶ τὸ ῥίπτει εἰς τὸ μέσον τῆς σφοδρᾶς ἐκείνης συζητήσεως: «Ἐπὶ τέλους, ὁ πατέρας τὸ εἶπε!»

Ἀμέσως ἡ Ὑπατία καταβιβάζει τὴν μύτην τῆς καὶ τὴν φωνὴν τῆς, ὁ Ἀρίστιππος ἀποσύρει τὴν χεῖρά του ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ἡ Εὐρυδίκη οὔτε τσιμουδιὰ δὲν ἐκβάλλει. Ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσα χονδρὰ καὶ μεγάλα βιβλία, ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος ἀναγινώσκει ἕνα σωρὸν περιόδικα καὶ ἐφημερίδας, ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπατάται ποτὲ «ὁ πατέρας τὸ εἶπε»! ποῖος θὰ ἀντέλεγε; Καὶ ἔγινεν ἡσυχία ὡς διὰ μαγείας. Ὁ Σόλων ἀνορθοῦται ὑπερηφάνως καὶ ἐξακολουθεῖ ὑποστηρίζων τὴν ἰδέαν του· τῷ φαίνεται ὅτι τὴν βαρύτητα ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὸ «ὁ πατέρας τὸ εἶπε» τὴν ἔλαβον οἱ ἰδιοὶ τοῦ λόγου, καὶ ὅτι μετέχει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ πατρὸς του.

Ἀλλὰ τότε πῶς συμβαίνει αὐτὰ τὰ ἴδια παιδιά νὰ μὴν ὑπακούουν μὲ τὸ ἴδιον σέβας καὶ νὰ μὴν ὑποτάσσωνται εἰς ὅσα «ὁ πατέρας εἶπε» καὶ νὰ φαίνονται ὅτι λησμονοῦν μερικὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας τοῖς λέγει;

Πρὸ τινων ἡμερῶν παραδείγματος χάριν, ὁ Σόλων ἀνερχήθη εἰς τὴν ἀμυγδαλὴν τοῦ κήπου των θέλων νὰ συλλάβῃ μίαν γαλήν. Καὶ ὅμως τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ πατέρας; Εἶπεν ὅτι εἶναι κινδυνώδες ν' ἀναβαίνει εἰς τὴν ἀμυγδαλὴν, διότι εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ καὶ νὰ σπάσῃ τὴν κεφαλὴν του, προσέτι δὲ τῷ εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ κακοποιῇ τὰ ζῶα.

Ὅταν ἡ Ὑπατία ὠμίλησε μὲ ἀλαζονίαν πρὸς

μίαν συμμαθήτριάν τῆς καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κλαίῃ, πολλὸ ὀλίγον ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ πατέρας εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ εἶνε εὐπροσήγορος, εὐγενὴς πρὸς τὰς συμμαθητρίδας τῆς, καὶ πρὸς ὅλους.

Ὅταν ὁ Ἀρίστιππος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, μὲ τὸν Γρηγόρη τὸ κακοαναθεραμμένον παιδίον, ἐλησμόνησεν ἐντελῶς ὅτι ὁ πατέρας εἶπε ποτὲ νὰ μὴ συναναστρέφεται μὲ αὐτόν.

Ὅταν ἡ Εὐρυδίκη κρύπτεται εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔξαφνα ὀρμᾷ ἐπὶ τῆς Ὑπατίας, ὑποκρινομένη τὸν καλλικάντζαρον καὶ φωνάζουσα ἀγρίως διὰ νὰ τὴν τρομάξῃ, ἐνεθυμεῖται ἄρα γε διόλου ὅτι ὁ πατέρας εἶπε ποτὲ νὰ μὴ τὸ κάμνῃ αὐτό, διότι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος αὐτὸς ὁ αἰφνίδιος τρόμος; Μήπως ἄρα γε αἱ συμβουλαί, ὅταν παρέλθουν οὐκῶ, δέκα πέντε ἡμέραι, παύουν πλέον νὰ εἶνε συμβουλαί; Πολὺ ὀλίγην ἀξίαν ἔχει ἡ εὐπειθεια τῶν παιδιῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μόνον τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ συμβουλευόμενα πείθονται εἰς τὴν συμβουλὴν. Ὅ,τι ὁ πατέρας εἶπε πρέπει νὰ τὸ πιστεύετε· πολὺ καλὰ· ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τὸ ἐκτελέητε, εἴτε εὐχάριστον εἶνε, εἴτε δυσάρεστον, εἴτε συμφωνεῖ μὲ τὰς ιδέας σας καὶ τὰς κλίσεις σας, εἴτε ὄχι. Πόσον γενναῖοκαρδον θὰ ἦτο τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ἐνεθυμεῖται ὅσα τῷ εἶπεν ὁ πατέρας, ἀλλ' εἰς πᾶσαν ἐπιθυμίαν ὅπως πράξῃ κακὸν τι, εἰς ὅλα τὰ κακὰ παραδείγματα, εἰς πᾶσαν τάσιν πρὸς τὸ νὰ πράξῃ σφάλμα τι θὰ ἀντέταττεν ἐν: «Ὁ πατέρας τὸ εἶπε» σταθερὸν, ἐπίμονον, καὶ δὲν θὰ ἔπραττε κατ' οὐδένα τρόπον ὅ,τι τῷ εἶνε ἀπηγορευμένον!

Ἐκεῖνος ὁ θρίαμβος θὰ εἶνε πολὺ διαφορετικώτερος ἀπὸ τὸν πρὸ ὀλίγου θρίαμβον τοῦ Σόλωνος. Ὅστις θριαμβεῖσεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν, ἀλαζονείαν, ἀλλὰ χαράν, εὐτυχίαν, καὶ ὁ θρίαμβος οὗτος εἶνε ἐκατοντάκις, χιλιάκις καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Ο ΠΕΤΡΟΠΟΛΕΜΟΣ

Ὁ Γιάννης ἦτον μαθητὴς, μὰ δίχως νὰ μαθαίνει. Μόνον θαρρεῖ γιὰ τὴν τιμὴν εἰς τὸ σχολεῖο πηγαίνει.

Ἄν ἔχῃ τὰ βιβλία του ἔς τὴν σάκκα κρεμασμένα, Ἀλλὰ τὰ περισσότερα δὲν εἰν' οὔτε κομμένα, καὶ τὰσπρά του τετράδια γιὰ νὰ μὴν τοὺς λερώσῃ. Τὸ τόσο γυαλιστὸ χαρτὶ δὲν τᾶχει μελανώσῃ, καὶ ἂν πηγαίῃ ἔς τὸ σχολεῖο ἡ παῖζι μὲ πεννάκια. Ἡ τὸ θρανίον πελεκᾷ, ἡ κάνει ἀνθρωπάκια. Κι' ὅταν τυχὸν ὁ δάσκαλος ἔς τὸ μάθημα τὸν βγάνῃ, τὸ στόμα του κρατεῖ κλειστὸ καὶ βλέπει ἔς τὸ ταβάνι. Μηδενικὰ καὶ φυλακὴ καὶ τιμωρία τὸση. Ὡς τὸν Γιάννην δὲν κατάρωσαν νὰ βάλουν ἰλίγη γνῶσι.

Συνείθισε, ἔς τῆς πρόσβολας, ἔς τὴν πείνα, ἔς τὸ σκοτάδι.

Γιάννης πηγαίνει πρὸ πρωῒ, Γιάννης γυρνᾷ τὸ βράδυ.

Ἐχει τὸ κάθε μάθημα ἔς τὴ γνῶμιν του ξεπέσει,

Ἡ ἱστορία μοναχὰ καμμιὰ φορὰ τᾶρέσει:

Ὅταν κανεῖς παλληκαρᾶς ἀνδραγαθίας κάνῃ...

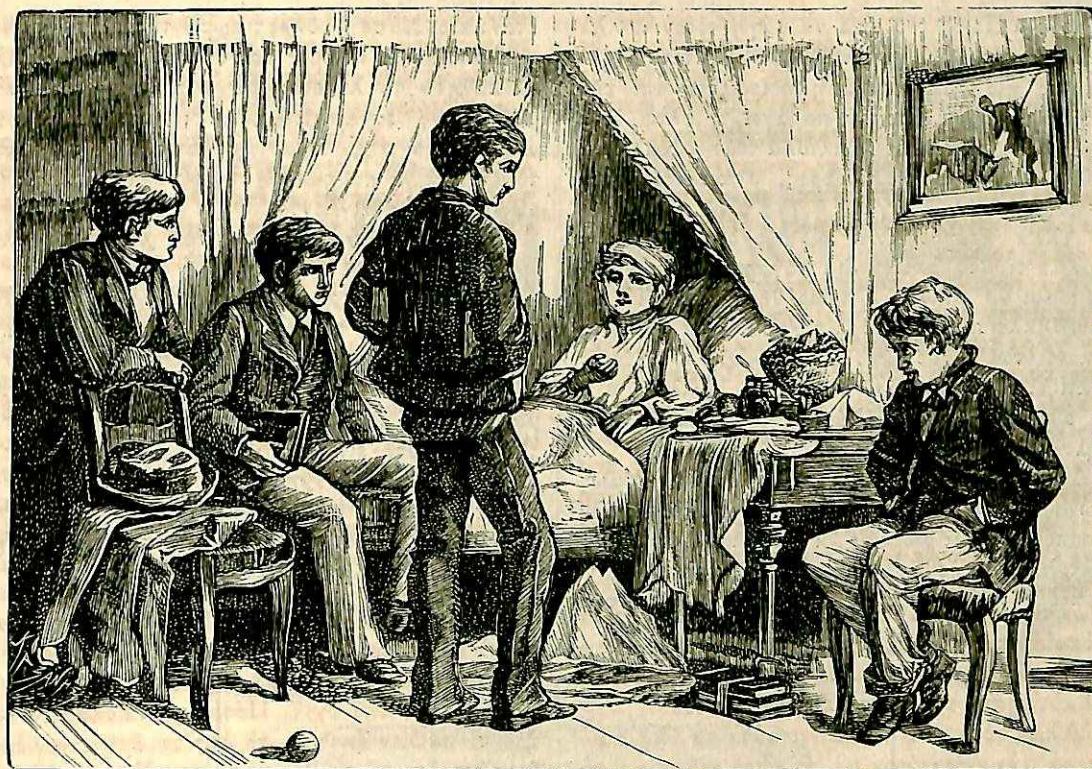
Ὡ! τότε ἐνθουσιασμός ἀκράτητος τὸν πιάνει!

Θέλει τὸν κόσμον καὶ αὐτὸς νὰ κάνῃ ἄνω κάτω

Καὶ ἔς τὰ βιβλία ἀθάνατο νὰ μείνῃ τῶνομά του.

Μὰ πῶς; Ποῦ νὰ βρεθοῦν ἔχθροί, γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσῃ

Σὲ ποῖο πεδὶον τῶν μαχῶν κι' αὐτὸς ν' ἀνδραγαθήσῃ...

Ἐσκέφθηκε, καὶ μὲ μυαλὸ κατακτητοῦ μεγάλου Εὐρῆκ' ἐχθροὺς — τοὺς μαθητὰς ἐνδὸς σχολείου ἄλλου. — Ἀφοῦ μαθαίνουν γράμματα ἀλλοῦ καὶ μ' ἄλλον τρόπο, Κάνουνε κράτος χωριστό, κ' εἰν' ἀπὸ ξένον τόπο... Λοιπὸν τὸ ἔθνος μας ἐγὼ ἀμέσως θὰ συνάξω, Καὶ ἕναν πετροπόλεμον καλὸ θὰ τοὺς τινάξω, Νὰ ἰδοῦνε Γιάννης τί θὰ 'πῇ μὲ μιά καλὴ σφενδόνα!

Εἶπε εὐθὺς τὴ γνῶμιν του... Μ' αὐτὰ τὰ λόγια μόνον Ἀμέσως μάζεψε στρατό: παιδιά ὀκτὼ — ἐννέα, Ἐγειν' ὁ Γιάννης στρατηγὸς κ' ἡ φοβερὴ παρὰ, Σὰν τέλειωσε τὸ μάθημα, μὲ ἀδειανὸ στομάχι, Τὸ μεσημέρι ξεκινᾷ νὰ δώσῃ πρώτη μάχη.

Ὁ Γιάννης, νόμιζε εὐθὺς πῶς θὰ νὰ 'μπῇ ἔς τὴν Πόλιν. Μὰ εἶχε τᾶλλο τὸ σχολεῖο τὸν φοβερὸ Μανώλη, Ἄλλον μεγάλον στρατηγὸν, ὅπου πετώντας πέτρα Μποροῦσε ναῦρῃ τὸ σκοπὸ ἀπὸ πενήντα μέτρα. Ὡς τὴν πρώτην πέτρα πῶρριξε ὁ Γιάννης ἦρθε ἄλλη. Καὶ τὸν ἐκτύπησε βαρεῖα ἀπάνω ἔς τὸ κεφάλι. Ὁ στρατηγὸς ἔξαπλώθηκε φαρδὺς πλατύς, καὶ τότε Ἀμέσως ἐσκορπίστηκαν οἱ ἄλλοι στρατιῶται.

ΚΑΛΑ ΝΑ ΠΑΘΗ

Ὁ Παῦλος ἐλάσπωσε τὰ ἐνδύματά του, διότι εἰς τὸν δρόμον δὲν ἐπρόσεχε ποῦ ἐβάδιζεν. Ὁ Πέτρος λέγει: «Καλὰ νὰ πάθῃ!» Ὁ Πέτρος δὲν ἔμαθε τὰ μαθήματά του, διότι ἐπαίξε ἀντὶ νὰ μελετᾷ, καὶ θὰ τιμωρηθῇ: «Καλὰ νὰ πάθῃ»,

Τὸν κύρ Μανώλη ἔφεραν εἰς τὴν Ἀστυνομία... Κ' ἕνας διαβάτης ἔτυχε ἐκεῖ καὶ μ' εὐσπλαγχνία Ὡς τὸ φαρμακεῖο ἔφερε τὸν λιγοθυμισμένο Ἀγνώριστον ἀπ' τὴν πληγὴν καὶ καταματωμένο.

Δώδεκα μέραις ἔμεινε ὁ Γιάννης ἔς τὸ κρεβάτι. Κ' ἡ μάννα του δὲν ἔκλεισε τόσας νυχτεῖς τὸ 'μάτι.

Ἡρθ' ὁ Μανώλης νὰ τὸν ὀῇ κι' αὐτὸς μετανοιωμένος. Κ' ἐκεῖ κοντὰ του ἰστάθηκε σκυπτὸς καὶ λυπημένος. Κι' ὁ Γιάννης ἔτσι τοῦ 'μιλεῖ: «Δὲν πρέπει δὰ νὰ σκάσης. Τέτοιο κεφάλι τᾶξιζε, Μανώλη, νὰ τὸ σπάσης...»

Ὅμως αὐτὸ τὸ μάθημα ὠφέλησε τὸν Γιάννη. Ὁρμήθηκε τὸν στρατηγὸν πῶς δὲν θὰ ξανακάνῃ, Πῶς τακτικὰ θὰ μελετᾷ, μὲ ὅλη τὴν καρδιά του, Γιὰ νὰ τὸν κάνῃ ἱκανὸν ἡ ἐπιμέλειά του. Μέσα ἔς τῆς μάχης τὴν φωτιὰ τὴ δόξα νὰ ζητήσῃ, Ὅταν μιά 'μέρα ἡ Ἑλλάς ἔς τᾶλήθῃα πολεμήσῃ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

σκέπτεται ὁ Παῦλος, «ἀφ' οὗ δὲν ἔμαθε τὸ μάθημά του πρέπει νὰ τιμωρηθῇ». Ὁ Παῦλος ἔφαγε πάρα-πολλὰ γλυκίσματα καὶ εἶνε ἀσθενής. Ὁ Πέτρος, ὅστις βλέπει πόσον εἶνε ὠχρὸς καὶ πόσον τῷ πονεῖ ὁ στομάχος του, δὲν τὸν λυπεῖται

διόλου: «Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ φάγῃ τόσο πολλὰ γλυκίσματα; Καλὰ νὰ πάθῃ!» σκέπτεται. Ὁ Πέτρος ἠθέλησε νὰ κάμῃ πειράματα ἐπὶ τῆς θερμότητος τὴν ὁποίαν παράγει ἡ φλόξ ἐνδὸς κηρίου καὶ ἔκκασε τὰ δάκτυλά του: «Καλὰ νὰ πάθῃ!» ἀνακράζει ὁ Πέτρος, «ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ παῖξῃ μὲ τὴν φλόγα;»

Ἀλλὰ προχθὲς καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἔπραξαν σφάλμα τι, τὸ ὁποῖον διὰ λογαριασμόν των ἐντρέπομαι νὰ εἶπω. Ἐτιμωρήθησαν καὶ οἱ δύο. Τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὁ Παῦλος σηκώνει τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς φωνάς. Ὁ Πέτρος λακτίζει τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου. Ἀλλ' οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος δὲν λέγουν: «Καλὰ νὰ πάθωμεν!»

Διατί ἄρά γε; Αὐτοὶ οἱ ὅποιοι τόσο προθύμως ἐφώναζον: «Καλὰ νὰ πάθῃ!» ὅταν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐλασπόμετο, ἐτιμωρεῖτο δι' ἀμέλειαν, ἔκλειε τὰ δάκτυλά του, ἡσθένει ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν, διατί τότε δὲν λέγουσι τὸ ἴδιον διὰ τὸν ἑαυτὸν των

ὅταν καὶ οἱ δύο συγχρόνως τιμωρῶνται δι' ἀπειθειαν; Διότι καὶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος τὸ «καλὰ νὰ πάθῃ!» τὸ λέγουσι μὲ κακεντρέχειαν, μὲ μοχθηρίαν, εὐχαριστοῦμενοι διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου. Μοὶ εἶπον μάλιστα ὅτι ὅταν λέγωσιν αὐτὸ τὸ «Καλὰ νὰ πάθῃ!» τὸ πρόσωπόν των ἐκφράζει εἰρωνείαν, ἐμπαιγμὸν.

Τοῦτο εἶνε πολὺ κακόν, μικροὶ μου φίλοι! δὲν ἔχει οὕτω;

Ἐκαστος ἅς μάθῃ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του: «Καλὰ νὰ πάθω!» ὅταν πάσχῃ κακόν τι τοῦ ὁποίου αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε ὁ αἴτιος· ἀλλ' ἐὰν βλέπετε τοὺς ἄλλους νὰ τιμωρῶνται διὰ τὰ σφάλματά των, μὴ δεικνύετε εὐχαρίστησιν, μὴ χαίρετε. Ἡ χαρὰ αὕτη εἶνε κακὴ χαρὰ, μοχθηρὰ χαρὰ· ἀλλὰ ἀπὸ τὸ δυστύχημά των ἢ τὴν τιμωρίαν των προσπαθεῖτε πάντοτε νὰ ἐξάγετε ὠφέλιμον μάθημα, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ ὁμοίων σφάλμα ἢ ὁμοίων πάθημα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΕΛΕΝΗ Ι. ΚΑΛΟΥΣΤΗ, 9 ἐτῶν

Βραβεύθησα κατὰ τὸν δευτέρον διαγωνισμόν αὐτῆς Διαπλάσεως

Εκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν τέταρτον διαγωνισμόν «τῆς Διαπλάσεως», τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, καὶ οὐ τινὸς θέμα ἦτο ἡ σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 183 δέκα ἐξ μικρῶν εἰκόνων, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Ἑσπερος, 13 ἐτῶν.

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Μικρὰ Σεισουρήθρα, 9 ἐτῶν.

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Ἑλαδοτρόπιον, 12 ἐτῶν.

Εὐφήμες μνείας

Μικρὸς Καπουκῖνος, 10 ἐτῶν.—Ἀπτερος Νίκη, 14 ἐτῶν.—Κορκοράν, 13 ἐτῶν. Γεώργιος Α. Καρυδιᾶς, 12 ἐτῶν.—Πιπερόσφυρον, 10 ἐτῶν.—Συλλογισμένος, 13 1/2 ἐτῶν.—Γραῖα Δρυς, 9 ἐτῶν.—Μικρὸς Δεμβούχος, 11 ἐτῶν ἀκριβῶς.—Ἀραπάκος, 12 ἐτῶν.—Κωνσταντῖνος Κύρκας, 11 ἐτῶν.—Πολυγράφος, 8 ἐτῶν.—Ἑλληνικὴ Σημαία, 11 1/4 ἐτῶν.—Ἐρυθρὸς Ψιττακὸς, 11 ἐτῶν καὶ ἐξ ἡμερῶν.—Συμπαθητικός, 11 1/4 ἐτῶν.—Κρί-κρί-κρί καὶ Τουροῦ-ροῦ, 9 3/4 ἐτῶν.—Γέρων Κηπουρός, 10 ἐτῶν.—Ἀπορος Παῖς, 10 ἐτῶν.—Τὸ Ἐλευθερωθὲν Πήλιον, 11 ἐτῶν.—Εὐάγγελος Γ. Μάγνης, 11 ἐτῶν.—Εὐδοξία Ρούσου, 13 ἐτῶν.—Δάμων καὶ Φιντίας, 14 ἐτῶν.—Μικρὸς Σεισουρήθρος, 13 1/2 ἐτῶν.

Τί θαυμασία ἐποχὴ ἡ τῶν ἑορτῶν! Ὁμολογήσατε, κύριοι ὀγδοήκοντα τρεῖς, οἱ ὅποιοι διηγωνίσθητε εἰς τὸν τέταρτον διαγωνισμόν, ὅτι ἂν δὲν συνέπιπτον αἱ ἑορταὶ δὲν θὰ εἰργάζεσθε ἐπ' αὐτοῦ. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον καὶ ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν, καὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπὸ τὴν Βραΐλαν καὶ ἀπὸ τόσα ἄλλα μέρη ἔστειλαν Ἀπάντησιν εἰς τὸν τέταρτον διαγωνισμόν. Πότε ἐπρόφθασαν! Πότε! Κεῖ ἂν τὸ χιόνι τῆς 21^{ης} Ἰανουαρίου συνέπιπτε νὰ πᾶσῃ ἐνταῦθα πρὸ τῆς 20^{ης} Ἰανουαρίου, πόσοι ἀκόμη θὰ διηγωνίζοντο. Διότι τί ἄλλο θὰ ἔκαμνον κλεισμένοι μέσα; Τί ἄλλο καλλίτερον παρὰ θὰ εἶχον «τὴν Διαπλάσιν» ἐμπρὸς των καὶ θὰ συνέτασσον τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν διαγωνισμόν τῆς; Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ περιμένητε τοιαύτας εὐκαιρίας ἢ κακοκαιρίας διὰ νὰ διαγω-

νίξεσθε· οὐδὲ νὰ δειλιάτε νὰ στέλλετε τὴν ἀπάντησίν σας, καθὼς ἔπραξαν, ὡς πληροφορούμεθα, πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μας φίλων, ἐν οἷς καὶ ἡ Ἀκανθουλὶς, καὶ ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς καὶ ὁ Κορυδαλὸς καὶ τὸ Εὐσομὸν Ἄνθος, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τὴν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐδειλίασαν νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν, ἐνῷ δὲν ἔπρεπε νὰ δειλιάσουν ποσῶς. Διότι πρέπει νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε θὰ εὑρετε ἐπιεικέστερον κριτὴν ἀπὸ «τὴν Διάπλασιν».

Ἐκ τῶν 83 ἀπαντήσεων αἵτινες ἔφθασαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐμπροθέσμῳ, μόνον 65 ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Διότι ἐκ τῶν 18 αἱ μὲν δὲν ἀνεγινώσκοντο ποσῶς — τόσον κακογεγραμμέναι ἦσαν — αἱ δὲ ἦσαν ἀνυπόγραφοι ἐντελῶς — τόση ἀπροσεξία! — αἱ δὲ εἶχον ὑπερβῆ καὶ τὸ διπλάσιον τῶν ὁρισμένων ὀκτακοσίων λέξεων! — τόση φλυαρία! — καὶ ἄλλαι, — δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε, — ἦσαν ἀκατάληπτοι — τόση ἀσυναρτησία!

Ἐκ τῶν λοιπῶν 65 αἱ μὲν 22 ἐκρίθησαν ἄξιαι εὐφήμου μνείας, μία ἐκρίθη ἄξια τοῦ δευτέρου ἐπαίνου, δύο δὲ ἡ τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας καὶ ἡ τοῦ Ἐσπεροῦ ἤρισαν περὶ τοῦ βραβείου ἐπὶ πολὺ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἤρπασε τὸ βραβεῖον καὶ τὸ ἐκράτησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὸ μικρὸν της βράχος. Καὶ ὑπῆρξε μία στιγμή, καθ' ἣν ὀλίγου δεῖν τὸ ἐκράτει ἰδικόν της, ἀλλὰ... ἀλλὰ... ἀλλὰ φαντασθῆτε ὅτι αὐτὴ ἡ τόσον προσεκτικὴ καὶ χαριτολόγος ἔγεινεν ὀλίγον ἀπρόσεκτος καὶ ὀλίγον πολὺλογος καὶ ἀπήντησε δι' 904 λέξεων ἐνῷ μόνον δι' 800 τὸ πολὺ ἔπρεπε κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ ἐστερήθη τοῦ βραβείου, τὸ ὁποῖον τὸ ἔλαβεν ἰσόπαλος ἀγωνιστής, ὁ Ἐσπερος, καὶ οὕτω δι' αὐτὴν ἔμεινε καὶ πάλιν ὁ πρῶτος ἐπαινος.

Παρατηροῦμεν ὅμως εἰς τοὺς 82 ἐκ τῶν διαγωνισθέντων, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἔγραψαν ὅτι ὁ κύριος τοῦ κουρελάδικου ἐκ τῆς ἐφημερίδος ἔμαθε εἰς ποῖον ἀνῆκε τὸ γατάκι, ὅτι δὲν ἐπρόσεξαν νὰ ἴδωσιν ὅτι αὐτὸς ἀναγινώσκει ἐπιστολήν, ἐν ᾗ φαίνονται καθαρώτατα αἱ λέξεις ἐξ αδ (ἐλφη) τὸ γατ (ἀκί.). Καὶ λέγομεν ὅτι κάμνομεν τὴν παρατήρησιν εἰς τοὺς 82 μόνον ἐκ τῶν 83, διότι ὁ Μικρὸς Σεισουρήθρος τοῦ ὁποῖου τὸ χειρόγραφον ἦτο τόσον κακογεγραμμένον, ὥστε τὰ περισσότερα δὲν ἀνεγινώσκοντο καὶ ἐπομένως δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὸ κρίνωμεν, ἔγραψεν ὅτι: «ὁ κύρ Ἀνδρέας», ὡς ὀνομάζει τὸν κύριον τοῦ κουρελάδικου, «εὔρεν εἰς τὰ παλαιόχαρτα τὴν ἐπιστολήν τῆς Κυριακούλας, ἡ ὁποία ἔγραφεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην της Εὐθαλίαν εἰς τὸν Πειραιᾶ ὅτι εἶνε πολὺ λυπημένη αὐταῖς τῆς ἡμέρας, διότι ἔχασε τὸ γατάκι τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε χαρίσει ἓνας πολὺ ἑξυπνος κύριος ἀπὸ τὴν Ἡπειρον». Καὶ δι' αὐτὴν καὶ μόνην τὴν λεπτὴν παρατήρησιν τοῦ ὁ Μικρὸς Σεισουρήθρος κατέταχθη τελευταῖος μεταξὺ τῶν εὐφήμου μνείας, ἐνῷ ἔπρεπε ν' ἀπορριφθῇ τὸ χειρόγραφόν του διὰ τὴν κακογραφίαν του.

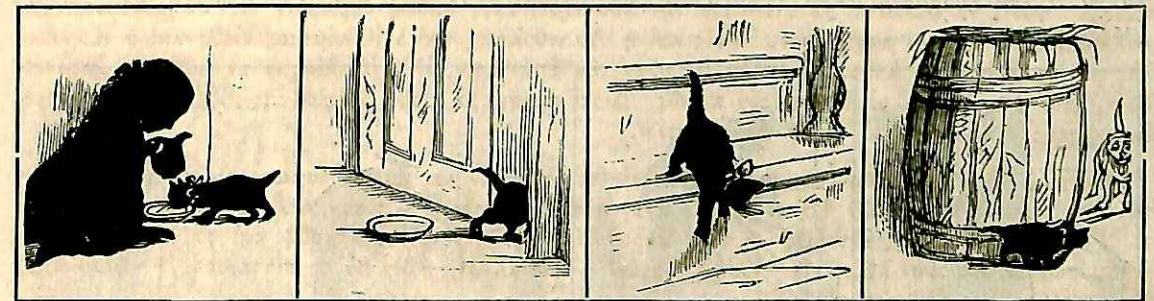
Εἰς τὸν πέμπτον διαγωνισμὸν τὸν ὁποῖον θὰ προτείνῃ «ἡ Διάπλασις» διὰ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου ἐλπίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ διαγωνισθόμενοι θὰ γράψουν καθαρώτερον τὴν ἀπάντησίν των καὶ μὲ μαύρην μελάνην, καὶ ὅχι μὲ ἐρυθράν, ὅπως ἔπραξεν ὁ Ἐρυθρὸς Ψιττακός, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν παροιμίαν: «Κατὰ τὸν Μαστρο-Γιάννη καὶ τὰ κοπέλια του» ἔκαμε καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἐρυθρά ὡς τὰ πτερά του.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟΝ ΠΡΟΤΑΘΕΝΤΑ ΕΝ ΣΕΛΙΔΙ 183 ΤΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ Κατίνα εἶχε μιὰ γατίτσα πολὺ εὐμορφὴ μὲ τρίχαις μαύραις καὶ γυαλιστεραῖς σὰν βελουδοῦ.

Τὴν ἔλεγε Σερπετὴ, τὴν ἀγαποῦσε δὲ τόσο πολὺ, ὥστε μόνη της τῆς ἔδιδε τὸ φαγὶ πρῶτῃ, μεσημέρι καὶ βράδυ, καὶ ἐπρότιμα νὰ μείνῃ αὐτὴ νησιτικὴ παρὰ ἡ Σερπετὴ. Ἐνα πρῶτῃ, ἀφοῦ ἔβαλεν εἰς τὸ πιάτο τῆς Σερπετῆς τὸ φαγὶ, ἐπῆγε καὶ ἐκείνη νὰ πιῇ τὸν καφέ της. Τὸ φαγὶ ἦτο πολὺ καὶ ἡ Σερπετὴ εἶχε τὸ πολὺ μεγάλο κακὸ νὰ εἶνε λαίμαργη. Τὸ ἔφαγε ὅλο, ἐφούσκωσε καὶ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, ὅχι, ἐννοεῖται, ἀπὸ τὴν φούσκωσι, ἀλλὰ διότι ἠσθάνετο ὅτι τὸ μεσημέρι δὲν θὰ εἶχε ὀρεξὶ νὰ φάγῃ. Εἰς τὴν στενοχωρίαν της αὐτὴν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἓνας περίπατος καλὸς θὰ τὴν ὠφελοῦσε πολὺ εἰς τὴν χώνευσιν· δὲν εἶχε τελειώσει τὴν σκέψιν της αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε τῆς θύρας, καὶ μὲ ἓνα πῆδημα ἀπὸ τὴν σκάλαν εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον. Ὀλίγα βήματα εἶχε κάμει, ὅτε ἀντικρύζει τὸ ἀνοικτὸ στόμα ἐνὸς σκύλου· ἐπάγασε τὸ αἷμα 'ς τῆς φλέβης της ἀπὸ τὸ φόβος της, καὶ

τὸ βάζει 'ς τὰ πόδια χωρὶς νὰ εἰσεύρῃ οὔτε ἐκείνη τοῦ πηγαίνει· ὁ σκύλος τὴν στρώνει 'ς τὸ κοντό· ἡ καυμένη ἡ Σερπετὴ τὰ εἶχε χάσει, καὶ ὅσῳ ἐσυλλογίζετο ὅτι ὦρα τὴν ὦρα θὰ τὴν ἀρπάξουν τὰ νύχια τοῦ σκύλου, τόσῳ περισσότερον ἔτρεχεν. Ἐξαφνὰ βλέπει 'μπροστά της ἓνα βαρελάκι: «Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία μου,» εἶπε μὲ τὸν νοῦ της, καὶ ἀμέσως σκαρφαλώνει, χώνεται μέσα 'ς τὸ βαρελάκι καὶ ἐκεῖ ἐλούφαξεν ἡσυχῇ, διότι τὸ βαρελάκι ἦτο ὑψηλὸ καὶ ὁ σκύλος δὲν ἔφθανε νὰ πηδῇ μέσα.

Ἡ Κατίνα, ἀφοῦ ἔπλε τὸν καφέ της καὶ ἔμαθε τὸ μάθημά της, ἐνθυμήθη τὴν Σερπετὴ καὶ ἐπαρξενεῦθη πῶς δὲν ἦλθε νὰ τὴν εὕρῃ! τὴν φωνάζει, τίποτε, τρέχει εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου τῆς εἶχε βάλει τὸ φαγὶ, δὲν βλέπει ἄλλο παρὰ μόνον τὸ πιάτο ἀδειοῦ· ψάχει εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια, παρατηρεῖ κάτω ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιπλα, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν εὕρῃ. Τότε ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ κτυπᾷ τὰ πόδια της εἰς τὸ πάτωμα. Ὁ μπαμπᾶς της καὶ ἡ μαμά της ἀκοῦν τῆς φωναίς, τρέχουν νὰ ἴδωσιν τί ἔπαθε, τὴν ἐρωτοῦν τί ἔχει, καὶ ἐκείνη ὅχι μόνον δὲν τοὺς ἀποκρίνεται, ἀλλὰ καὶ τόσῳ περισσότερον φωνάζει, διότι ἂν καὶ ἦτο ἡ Κατίνα καλὸ κορίτσι τὴν εἶχαν ὅμως χαϊδεύσει καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ ἤρχιζε τὰ κλάμματα καὶ ἐσύρετο εἰς τὸ πάτωμα. Τέλος μὲ τὰ πολλὰ τοὺς εἶπε τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἔκλαιε, καὶ ὁ μπαμπᾶς της τῆς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὸ βάλῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ὁποῖος τὴν ἡύρε θὰ τὴν ἔφερν ὀπίσω.

Καθὼς σὰς προεῖπον ἡ Σερπετὴ ἐχώθη εἰς τὸ βαρελάκι καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ 'βγῇ ἀπ' ἐκεῖ διὰ τὸν φόβον τοῦ σκύλου. Εἰς τὸ βαρελάκι ἐκεῖνο ἔρριπον οἱ γείτονες τὰ σκουπίδια καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὰ ἔπερνε ὁ σκουπιδᾶς καὶ τὰ ἔρριπε εἰς τὸ κάρρο. Ἐνας ὁ ὁποῖος ἐμάζεψε, διὰ νὰ τὰ πωλῇ, τὰ παληόχαρτα καὶ παληοκούρελα, τὰ ὁποῖα ἔβαζεν εἰς ἓνα τσουβάλι πού εἶχε 'ς τὸν ὦμόν του, ἦλθε κατὰ κακὴν τύχην τῆς Σερπετῆς καὶ στὸ βαρελί ἐκεῖνο διὰ νὰ ψάξῃ μήπως εἰς τὰ σκουπίδια εὕρῃ παληόχαρτα. Ἐσκυφεν εἰς τὸ βαρελί καὶ εἶδε τὴν Σερπετὴν καὶ μαζὺ μὲ τὰ παληόχαρτα τὴν ἐπῆρε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ τσουβάλι τοῦ διὰ νὰ βαρύνῃ περισσότερον· καὶ ὅταν τὸ τσουβάλι ἐγέμισεν ἐπῆγεν εἰς τὸ κουρελάδικο νὰ τὰ πωλήσῃ. Ἐφθασεν εἰς τὸ κουρελάδικο καὶ ὁ Κύρ-Γεώργης — ἔτσι ὠνομάζετο ὁ κύριος τοῦ κουρελάδικου — ἀφοῦ τὰ ἐζύγισε, τὸν ἐπλήρωσε καὶ ἐγύρισε τὸ τσουβάλι διὰ νὰ τὰ ἀδειάσῃ· ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὰ κουρέλια ἔπεσε καὶ ἡ Σερπετὴ. Ὁ Κύρ-Γεώργης ἐπειδὴ εἶδε τὴν Σερπετὴ τόσο εὐμορφὴ δὲν τὴν ἔδιωξεν, ἀλλὰ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὸ μαγαζί του.

Τὴν πρῶτην ἡμέραν ἡ Σερπετὴ ἐνθυμεῖτο τὴν μικρὴν της κυρίαν καὶ δὲν ἠμποροῦσε ἀπὸ τὴν

λύπην της να ήσυχάζη, αλλά μετά δυο, τρεις ημέρας έσυνείθισε τον Κύρ-Γεώργη και δεν την έμελλε τόσο πολύ.

Μίαν ημέραν ο Κύρ-Γεώργης είδε εις τὰ παλινόχαρτα μίαν έφημερίδα και έπειδή δεν είχε δουλειάν την έπηρε και την εδιάβαζεν· άμα έφθασεν εις τὸ τελευταῖον φύλλο, εις τὰς «γνωστοποιήσεις», είδεν ότι είχε χαθῆ μία γατίτσα με χαρακτηριστικά απaráλλακτα, σάν της Σερπετής, και παρεκαλεῖτο όποιος την ήρρε να την έφερε εις τὸν κύριόν της, ὁ όποιος θά τοῦ έδιδε μεγάλην άμοιβήν. Ὁ Κύρ-Γεώργης άμέσως βάζει τὸ καπέλο του, πέρνει εις τὸ ἓνα χέρι του την Σερπετή και εις τὸ άλλο την έφημερίδα και τρέχει εις τὸ σπῆτι της Κατίνας, διότι εις αὐτὸ τὸ σπῆτι έλεγεν ἡ έφημερίς.

Ἡ Κατίνα άμα είδε την Σερπετή της, όλίγον έλειψε νὰ πετάξῃ από την χαράν της· αλλά και ἡ Σερπετή, ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα, δεν έπῃγε 'πίσω' παρατηρήσατε εις την εἰκόνα και θά την ιδῆτε ότι φαίνεται σάν νὰ πετᾷ από τὰ χέρια τοῦ Κύρ-Γεώργη.

Ὑστερον από τὸ πάθημα αὐτὸ ἡ Σερπετή έγινε φρόνιμος και ὄχι μόνον δεν της ἤλθε πλέον ὀρεξις διὰ περιπάτον, αλλά και την λαιμαργίαν της έκοψε, διότι εξ αίτίας της έπαθε τόσα κακά.

ΕΣΠΕΡΟΣ, ἐτῶν 13.

ΚΥΜΑ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ

Ἦθελε νὰ άναπνεύσῃ της θαλάσσης τὸν αέρα
Και σιμὰ 'στὸ άκρογιάλι ένας μύρμηκας μιά 'μέρα
Σιγανὰ περιπατοῦσε
Και χωρὶς καμμιὰ φροντίδα γύρω - γύρω έκυττοῦσε.

Σάν νὰ τοῦλεγε τὸ κύμα 'π' άφριζε εκεί κοντά του :
«Φίλε, γιὰ τραθήξου λίγο!» Ἄλλ' εκείνος, τῇ δουλειά του,
Ὅλος πόζα και 'καμάρι

Ἦράδαε τὸν ἴδιο δρόμο τὸν αέρα του νὰ πάρῃ,

Μὰ τὸ κύμα άφου είδε, ότι τὸν κουφὸ τοῦ κάνει :
«Τὸ λοιπὸν ξυνὸ θά σοῦ βγῇ, μύρμηκά μου, τὸ σεργιάνι!»
Μὲ θυμὸ πολὺ φωνάζει
Κ' έξαφνα με τοὺς άφρούς του ὤρμησε και τὸν άρπάζει.

Ἄγωνίσθη ὁ καυμένος κι' από τοὺς άφρούς επάνω
Σήκωσε τὴν κεφαλὴ του, κ' είπε : «Πρέπει ν' άποθάνω»
Διασκέδασε όλίγη
Ἄφου έκαμε τὸν νοῦ μου άπ' τὴν κεφαλὴ νὰ φύγῃ.»

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πολὺ λυπεῖται «ἡ Διάπλασις» διότι τινὲς ἐκ τῶν μικρῶν της φίλων δεν άναγινώσκουν, φαίνεται, την άλληλογραφίαν της και δι' αὐτὸ παρεπονέθησαν ότι δεν έλαβον τὸ χαριτωμένον βιβλιόριον, ἐνῶ επλήρωσαν τὴν συνδρομὴν των πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου. Ὅσοι ὅμως ήξεύρουν πόσον ενδιαφέρουσα εἶνε ἡ «Ἀλληλογραφία» εις ὅλους τοὺς άναγινώσκοντας «τὴν Διάπλασιν» δεν άπέτειναν τοιαῦτα παράπονα πρὸς αὐτήν, διότι πρῶτον πάντων τὴν «Ἀλληλογραφίαν» άναγινώσκουν και είδον τὴν εις τὸ τέλος αὐτῆς ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου δήλωσιν περὶ τοῦ χρόνου τῆς αποστολῆς τοῦ χαριτωμένου βιβλιαρίου. Ἐλπίζομεν ότι ὅλοι οἱ μικροὶ μας φίλοι θά άναγινώσκουν τοῦ λοιποῦ τὴν «Ἀλληλογραφίαν» μετὰ προσοχῆς, διότι πᾶν ὅ,τι ιδιαίτερον ἔχει νὰ εἴπῃ «ἡ Διάπλασις» πρὸς αὐτοὺς, ἐκεῖ, εις τὴν «Ἀλληλογραφίαν της» τὸ λέγει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα της Γεωγραφίας.
Ὁ διδάσκαλος. Ποιους και πόσους πόλους γνωρίζεις;

Ὁ μαθητής. Τρεῖς· τὸν Βόρειον, τὸν Νότιον και τὸν πῶλον ποῦ έκαβαλίσκευεν ὁ Χριστὸς ὅταν εἰσήλθεν εις τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σισουρήθρου.

— Παιδί μου, δεν πρέπει ποτὲ ν' άναβάλλῃς διὰ τὴν αὐρίον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἴμφορὲς νὰ κάμῃς σήμερον, έλεγεν εις τὸν Κωστάκην ἡ μήτηρ του.

— Ἄν εἴν' ἔτσι, μαμά, είπε τότε ὁ Κωστάκης,

δεν εἶναι καλλίτερα νὰ φάμε σήμερα τὴν τοῦ ρτα 'ποῦ εἰρύλαξες δι' αὐρίον; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μικροῦ Παύλου τρώγει συχνά ὁ κύριος 'Ρώτας, φίλος της οἰκογενείας.

Κατὰ τὰς ημέρας ταύτας ὁ Παῦλος εἶνε ὅλος χαρά.

— Σ' άρέσει λοιπὸν πολὺ, ποῦ έρχομαι και τρώω μαζί σας; τὸν έρωτᾷ μίαν ημέραν ὁ κύριος 'Ρώτας.

— Ὁ! ναί.

— Διότι μ' άγαπᾷς πολὺ, δεν εἴν' ἔτσι;

— Ἄ, ὄχι! Γιατί κάνομε ἓνα φαγητὸ περισσότερο! Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεταίνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Αἰ! λοιπὸν ποῖα ἐξ ὅλων τῶν μικρῶν μου φίλων συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ παραστήσῃ μετ' ἄλλων φίλων της τὸ δράματιον τοῦ κ. Αἰμυλίου Εἰμαρμένου «Τὸ Δῶρον της Πρωτοχρονιάς», αἰ; ποῖα; Γράψατέ μοι ἐπετυχεν ἡ παράστασις; έχειροκροτήθητε; είχετε άκροατήριον ευαίσθητον, τὸ συνεκινήσατε; επηνέθητε διὰ τὴν ὥραιαν σας άπαγγελίαν; Γράψατέ μοι ὅλας τὰς λεπτομερείας ὅσαι τὸ παραστήσατε και εἰπετέ μοι ἂν θέλετε νὰ δημοσιεύσω και ἄλλο δράμα, ἂν σᾶς άρέσκουν τὰ δράματα. Ἠκούσατε; Περιμένω τὴν γνώμην σας και τὰς πληροφορίας σας.

Και ἡ κωμῳδία «Τὶ άστείον» ποῖαν ἐντύπωσιν έκαμεν εις τὴν γάταν σας; Τὴν έβάλατε νὰ τὴν παραστήσῃ; αλλά ποῦ νὰ εὔρητε Στρατὴ και Τρεμουλὴν και Ἀσπροῦλι και Σταχτερὸ και Ἀραπάκι! Ἄ! ὁμολογήσατε ότι τοιοῦτους ἐξόχους ἡθοποιοὺς δυσκόλως δυνάμεθα νὰ εὔρισκωμεν κάθε ὥραν. Καὶ έπειτὰ ποῖος από σᾶς θά είχε τόσῃν σκληρότητα ὥστε νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Στρατῆ! Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλείτερον κώλυμα εις παράστασιν αὐτῆς. Δεν εἶνε ἀληθές;

Λοιπὸν, φίλε Ἐσπερε, σέ συγχαίρω. Δός μοι νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σου, και στείλῶν μοι τὴν φωτογραφίαν σου. Γρήγορα ὅμως.

Ἦξεύρω ἐγὼ τί θά άπῆντας σύ, φίλη μου Γραῖα Δρῦς, ἐάν ἤρωτάσω διατὶ ἡ Κοπενάγη εἶνε διάσημος πόλις; θά εἴλεγε: «διότι ἐκεῖ επγεννήθη ὁ βασιλεὺς της Ἑλλάδος Γεώργιος.» Πολὺ καλά! εἶνε και τοῦτο εἰς λόγος. Ἐρώτησον ὅμως και τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν νὰ ιδῇς ποῖαν ἀπάντησιν θά σοὶ δώσῃ· αὐτὴ θά σοὶ εἴπῃ: «διότι ἐκεῖ επγεννήθη ὁ Ἄνδερσεν!» Καὶ ἂν δεν ήξεύρῃς τί ἐστίν Ἄνδερσεν μάθε ότι ὁ Ἄνδερσεν έγραψε τὰ ὠραϊότατα παιδικὰ διηγήματα, τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων μεταφρασθέντα εὔρισκονται δημοσιευμένα εις τοὺς προηγούμενους τόμους «της Διαπλάσεως».

Μία ἐκ τῶν πνευματικῶν ασκήσεών σου θά δημοσιευθῇ εις προσεχῆς φυλλάδιον, φιλότατη Ἀειθαλής Δάφνη.

Διατὶ ἡ Σφιγξ τῶν θηβῶν έπιφορτίζει ἐμὲ νὰ διαβιβάσω τοὺς άσπασμούς της εις τὸν Δάμωνα και Φιντλίαν ἐνῶ ὅλην τὴν ημέραν εἶνε μαζί των; Διατὶ; Καὶ ὁ Μικρὸς Καπουκῖνος δεν εἶνε ὅλην τὴν ημέραν με τὸν Βενί Ζούγ Ζούγ;

Ὅστε καθ' ἡν ημέραν έγραφες τὴν ἀπάντησιν εις τὸν Δ' Διαγωνισμόν, άγαπήτῃ μου Μικρὲ Λεμβοῦχε, έώρταξες τὰ γεννέθλια σου. Βέβαια! άφου μοὶ λέγεις ότι ἡσο 11 ἐτῶν άκριβῶς καθ' ἡν ημέραν μοὶ τὴν απέστειλες! Σέ συγχαίρω διὰ τὴν εἰσδόδν σου εις τὸ 12 ἐτος!

Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, φίλοι μου Δάμων και Φιντρία άνακαλύπτω όλίγην κακεντρέχειαν, ἐκεῖ εις τὸ τέλος. Διατὶ; Τί σᾶς μέλλει ἐσᾶς διὰ τὴν ἡλικίαν των ἄλλων; Θά εἴπω εις τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν και εις τὸν Περιπ-πῖν-πῖν ότι ἡ Ἀγγελιαφόρος Περιστέρα έμαθε τὸ ὄνομα των και τὸ είπε και εις σᾶς.

Ἐρωτῆσεις, πληροφορίαι, άσπασμοί, προσρήσεις. Ἡ Ἀηδὼν της Ἐρῆμον επθυμεί νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Συλλογισμένου. — Ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα μοὶ γράφει: «Φιλότατη Διάπλασις! Οἱ μικροὶ σου φίλοι ἡ Ἀκανθυλλίς και ἡ Σανθὴ Ἀγράμπελη και ὁ Μικρὸς Καπουκῖνος θέλουν νὰ μάθουν τὸ ὄνομά μου. Ἄλλά μοῦ φαίνεται πολὺ παράδοξον νὰ ζητῇ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου ἡ Ἀκανθυλλίς, ἡ Ἀκανθυλλίς ποῦ με αὐτὴν ἐγὼ καθ' ἡμέραν πετῶ· και ὅταν ἔλθῃ ἡ Βροτὴ και ἡ Ἀστραπὴ και χαλάσῃ τὴν φωλεάν μας τρομάζομεν και αἱ δύο· και τὸ πρῶτῳ πρῶτῳ σηκώνομεθα και πηγαίνομεν μαζί νὰ εὔρωμεν μαλλὶ και ξηρὰ χόρτα διὰ νὰ κάμωμεν τὴν φωλεάν μας· και δεν ήξεύρει τὸ ὄνομά μου; και ἡ Ἀγράμπελη και ὁ

Μικρὸς Καπουκῖνος (ἂν εἶνε ἄνθος καὶ ὄχι καλόγηρος) δὲν ἤξεύρουσι τὸ ὄνομά μου ποῦ ἐγὼ μαζὺ μὲ τὴν Ἀκανθυλλίδα τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξημερώσῃ πηγαίνουσι καὶ τραγωδοῦμεν καὶ αὐτοὶ μὲ τὰ ὠραῖα χρώματά των καὶ μὲ τὴν εὐωδίαν των καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ μελωδικὸν κελᾶδμά μας τρελλαίνουσι τὸν κόσμον; »—Ὁ Φωτοβόλος Ἀστὴρ προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του πρὸς τὸν Ἑσπερον καὶ τὸν Ἀργυρότοξον, τῶν ὁποίων ἐπιθυ-

μεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα, πρὸς δὲ τὸν Γ. Δ. Κ. μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω ὅτι ὀνομάζεται Ἀθανάσιος Σ. Σ. καὶ κατοικεῖ τώρα ἐν Ναυπλίῳ. — Ἡ Ἀκανθυλλίς ἐρωτᾷ τὴν Φωτοβόλον Ἀκτίνα διατὶ δὲν τῇ ἀπήνησεν εἰς τὴν τελευταίαν τῆς ἐπιστολήν. — Ὁ Μικρὸς Καπουκῖνος εὐχαριστεῖ Ἰωάννην τὸν Ἰσπανόν, διὰ τὰς εὐχὰς του καὶ τὸν ἀσπάζεται, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές του ὄνομα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

18. Φωνηεντόλιπον: *π*—*δ*ν*—*τ*ν*—*ργ*ν*—*σ*—*π*—*τ*—*π*—*π*—*ν*—*λ*—*π*—*—*π*—*σ*—*χ*—*κ*—*—*μ*—*τ*—*κ*—*δ*—*σ*—*ψ*—*—*κ*—*ν*—*μ*.

Ἑστᾶλη ὑπὸ Μαθουσαλά τοῦ δευτέρου.

19. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου εἶνε νῆσος, τὸ σύνολόν μου διατρέχει τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀκανθυλλίδος.

20. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἀλφασθάριον, τὸ δεύτερόν μου εἰς τὰς προθέσεις, τὸ δὲ σύνολόν μου καλεῖται.

Ἑστᾶλη ἐκ Λεωνίδου ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Πεταλούδας.

21. Λεξιγρίφος:

Μὲ τὴν κεφαλὴν καθένας εἰς τὸ σῶμα μὲ φορεῖ, ἄνευ ταύτης μὲ φοβοῦνται... ἀλλὰ μόνον οἱ μωροί.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορκωράν.

22. Λεξιγρίφος:

Εἰς ναοὺς ἀρχαίους, εἶμαι ἀλλὰ μὲ τὴν κεφαλὴν. Τὴν ἀπέκοψας; ἀμέσως προξενῶ πόνον πολύν.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Συλλογισμένου.

23. Ἀναγραμματισμός:

Ἀπ' τὰ κύματα γεννῶμαι, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφῆσθαι. Καὶ τοὺς πλεόντας φωτίζω, ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σεισουργήθρου.

24. Αἰνίγμα. Τί πράγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του εἰσέτι ἂν προσφέρῃς, λύεται;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πετεινοῦ.

25. Ἑρώτησις. Κατὰ τί ὁμοιάζει ἓν βιβλίον μὲ ἓν τεμάχιον μπακλαβῶ.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Εὐόσμου Ἀνθους.

26. Λογοπαίγνιον. Πῶς ὀνομάζεται ἡ κόμη τῆς

Ἑλλάδος εἰς τὴν ὁποίαν μόνον πλοῦστοι δύνανται νὰ κατοικοῦν;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

27. Λογοπαίγνιον. Ποία εἶνε ἡ πόλις ἐκεῖνη ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σπινθηρος.

28. Λογοπαίγνιον. Πῶς ὀνομάζεται ἡ πόλις τῶν ὁποίων οἱ ἀρχαῖοι ἀθλήται εἶχον εἰς τὰς χεῖράς των;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λιμδούρου.

29. Λογοπαίγνιον. Ποία πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὰ πλοῖα;

Ἑστᾶλη ὑπὸ Π. Τσάλη.

30. Λογοπαίγνιον.

Ναὶ δὲν εἶμαι συγγενὴς σας, πλὴν παράδοξον! ἀστεῖον! Ὅλοι σας ἀνεξαιρέτως μὲ ἀποκαλεῖτε θεῖον!

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Συμβαθητικῶ.

31. Ἀπροσδόκητον. Τίς πηγαίνει ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ χωρὶς νὰ κάμῃ ἓν βῆμα;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

32. Ἀπροσδόκητον. Ποῖον αἰνίγμα «τῆς Διαπλάσεως» οὐδεὶς τῶν ἀναγνώστων τῆς οὐδέποτε θὰ λύσῃ;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Γραιας Δούρας.

33. Ἀπροσδόκητον. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εὐρεθῶν χόρτα ἐντός τῶν ὑποδημάτων μας;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῶν Κρί-κρί-κρί καὶ Τουροῦ-ροῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

1. Ὅταν μετὰ τινος τῶν συμμαθητῶν σου συμμελετᾷς, μὴ μεταχειρίζῃς φωνὴν δυνατὴν, ὥστε νὰ γίνεσαι εἰς τοὺς ἄλλους ἐμπόδιον πρὸς τὴν μελέτην.

2. Περίανδρος. — **3.** Λεωνίδιον. — **4.** Μῆλος — ἤλος. —

5. Πρῶτος. — **6.** Πᾶρος. — **7.** Θράκη. — **8.** Τὸ Αἰνίγμα. — **9.** Πύλος. — **10.** Τ. Φ. (τάφοι). — **11.** Τὸ Φανάρι. — **12.** Ἄγραφα. — **13.** Ἐλαφος (ἐλα, φῶς). — **14.** Διότι τὰς κλειδώνει ὁ ὑπηρέτης του. — **15.** Ἐὰν εἶνε φαλακρός.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἀηδὼν τῆς Ἑρῆου 3. — Ἀθηνογενέους Γ. Ἑλλή 4 ἰβ'. — Ἀκανθυλλίς 6 ἰβ'. — Ἀθανᾶς 3 ἰα'. — Ἀμαρυλλίς 10 ἰβ'. — Ἀνεμὼν 12 ἰβ'. — Ἀνέφελος Νύξ 9 ἰβ'. — Ἀντισμένη Πορτοκαλιά 3 ἰβ'. — Ἀπτερος Νύχ 11 ἰβ'. — Ἀραβικὸς Ἴππος 5 ἰβ'. — Ἀργυρότοξος 6 ἰβ'. — Ἀρκετίνος 7 ἰβ'. — Βασαλοπούλου Ἰριγένεια καὶ Ἀρτεμῖς 5 ἰβ'. — Βασίλειος Ι. Ν. 11. — Βεν Ζούρ Ζούρ 8. — Βλαχάδας Γ. 5 ἰβ'. — Βουσκουδάκη Μαρία 9. — Βουτρά Ἰριγένεια 6. — Γαλαξίας 12 ἰβ'. — Δάμων καὶ Φιντίας 9 ἰβ' καὶ 13. — Δελίδης Ζ. Ἄλ. 6 ἰα'. — Ἑλλαδοτρόπιον 14 ἰα'. — Ἑσπερος 9 ἰβ'. — Εὐθυβόλος 7. — Ἡλεκτρικὸν Φῶς 11 ἰα' καὶ 12 ἰβ'. — Ἡπειρώτης 3 ἰα'. — Θαλασσία Ἀδρα 4. — Ἰσθμὸς Πελοποννήσου 6 ἰα'. — Ἰωαννίδου Ζ. Περιερόνη 10 ἰα'. — Ἰωάννης ὁ Ἰσπανός 3 ἰβ'. — Καγκάδη Ἰωάννα 10 ἰβ' καὶ 12. — Καστωρ καὶ Πολυδεύκης 4 ἰβ'. — Καρυδιάς Α. Γ. 1 ἰβ'. — Κολιάτσου Ἐλίνα 1. — Κύρη 12. — Λεωνίδης Ι. Στεφ. 6 ἰβ'. — Μακρόρουρος Κομήτης 12 ἰα'. — Μαυροδίνης Ἄλ. 9 ἰα' καὶ 9 ἰβ'. — Μέλας Κόραξ 8. — Μικρὰ Διαβόλιστα 13 ἰβ'. — Μικρὰ Μελίσσα 9 ἰα'. — Μικρὰ Πεταλούδα 5 ἰα' καὶ 5 ἰβ'. — Μικρὰ Σεισουργήρα 13 ἰβ'. — Μικρὸς Ἐθελοντής 16 ἰβ'. — Μικρὸς Καπουκῖνος 12 ἰβ'. — Μυσσώτης 11 ἰβ' καὶ 2. — Νέος Κομήτης 10 ἰα'. — Οἰκονομόπουλος Α. Β. 2. — Οὐράνιος Σφαῖρα 11 ἰβ'. — Παῖς τοῦ Πηδου 12 ἰα'. — Παπαγεωργίου Γρ. 13 ἰβ'. — Παπαδιαμαγτόπουλος Ι. Κωνστ. καὶ Ἀημ. 12. — Πετιμεζῆς Γ. Θερασόπουλος 10. — Ραταπλάν Πλάν Πλάν 3 ἰβ'. — Σουλῆδης Π. Φ. 2 ἰβ'. — Σφήκα 14. — Σφιγὲς τῶν Θηδῶν 7. — Τζάσας Κ. Ι. 7 ἰβ'. — Τίς Οἶδε! 10. — Φιλιππίδης Ζ. καὶ Μ. 1. — Φωτοβός Ἀστὴρ 12 ἰα' καὶ 14.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἀρχοῦσι τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἔως 12 συνδρομαὶ στέλλεται ἓν φύλλον δωρεὰν καὶ ὅλον τὸ ἔτος Ἀριετίας δι' ἐκπτώσειν δραχ. 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομαὶ τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἐκ τῶν ἱσαριῶν καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων ἑλληνικῶν, καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὡς καὶ δι' Ἀγρυπτικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν. ἔαν δὲ εἶνε πολλὰ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς μόνον Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἐπιταγῶν, διὰ τοκομεριδίων τῶν ἑλληνικῶν δανείων, διὰ γρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδεμάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν διευθυντὴν «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» οἰκὸς Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 25, ἀπέναντι τῆς Ῥομῆδος, ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά. 1882 — Β', 196.